

Baa Hejen.

(Efter „Folkebladet“ — Norst.)

Guds Fred er Sjælefolen,
Som aldrig gaar ned.

Der var lavt under Loftet og
fort mellem Væggene.

Men Ruderne i det lille Vinduet
var klare og blanke, saa Kvædsfolen
havde let for at komme ind og naa
helt borti i Sengen til hende, som
laa der.

Naar Dagen var klar og let, og
hun saa det glitrende og stinnende
over Bjerget langt borte og over
Granaasne noget nærmere, da var
det detie hun laa og sunde efter:
at det skulde blive kvæds, saa ogsaa
hun kunde saa kjende de varme
Søaler i liden Stund før soles-
ned.

Da nu havde hun en flig Stund.
Sigtet paa Albuena laa hun og
saa mod den indbrændende Lysstrøm.
Læberne var vidt skilt, Hænderne
foldet — der var noget andagtig-
fuldt, tilbødig over hele den unge
Stiftelse. Der var i de dybe Bar-
nesjæne en Lys for Sol og Barme,
men ogsaa en uendelig Vængsel, en
Bøn om mere, uendelig mere Barme
og Lyk.

Hun blev opmærksom og lyttede —
tar det Sang, hun hørte?

Klare, lyse Toner, der syntes at
være i Slegt med Lyset og Barmen,
som hun elskede saa højt. Der var
noget levende i disse Toner.

Hun rejste lidt mere paa sig og
løstede Hodet for at høre bedre.
I det samme tog Møden ind med
Meltebøtten.

Hvem er det, som synger, Mor?
Det er Ungdommen fra Kirke-
gården. Der har vist været Op-
byggelse nede paa Teit idag, for
her har faret saa mange op ijen-
nem Kleiven, og nu kommer de til-
bage i Flot og Følge.

Ja, lad Døren staa aaben Mor,
saa jeg kan saa høre, hvad de synger.
Ja gjerne, Barnet mit — og hun
aabnede paa vid Væg.

Lykkelig, lykkelig hørte Sjæl,
som har Fred —
Guds Fred er Sjælefolen, som al-
drig gaar ned,

Lad det ind til den syge. Hun lagde
sig tilbage paa Pudsen og lufkede
Djæne. Men en Taare trangte sig
dog frem og trillede langsomt ned-
over det blege, fine Kind.

Er det ikke mer i den Sangen,
Mor?

Jeg ved ikke jeg, Inger Maria.
Det kan godt være, at de synger
endnu, om ikke vi hører det, for
nu er de langt nede i Kleiven.

Saa du, hvem det var, Mor?
Det var mest Ungdom. Alle i
Præstegaarden og deromkring. Du
ved jo, de plejer gaa Kleiven og
Stien her, naar de skal til Teit,
saafarnt det bare vaarees saapaas,
at her blir fremkommelig.

Møden havde lidt Melten. Nu kom
hun hen til Sengen med en Kop.
Der er Sildraaben din, Inger-
Maria, sagde hun og smilte varmt
til sit syge Barn, idet hun satte
sig paa Sengen.

Ja, Mor, den som kunde faaet
være med — der var vist mange af
mine Læsefællemerter. —

Guds Fred er Sjælefolen, som
aldrig gaar ned, sang de. Tænk,
Mor, en Sol som aldrig gaar ned.
Ja, den som bare kunde faaet se
den, naar de for forbi.

Hørte du, hvor glade de var?
Ja, de er nu friske de, og kan
glæde sig i Vaaren og Ungdommen.
— hun lufkede og hørte borti en
Taare, saa gik hun hen og lufkede
Døren.

Men Inger-Maria fulgte sin
egen Tanteleg og fortsatte: Naar
Præsten falder med mig om Glæden i
Gud, kommer det saa lidt for mig,
at det er bare gamle Folk, som kan
være rigtig glade paa den Maaden.
Men disse er jo unge som jeg, og
de har vist den Glæden. End om jeg
en anden Søndag kunde komme frem
til Døren og saa se dem.

Vi skal prøve, Barnet mit, men
drit nu Melten din, mens den er
varm.

Søstraalerne havde forladt hendes
Ansigt og Hænder, og nu spillede
de bare paa et lidet Hjæne af Vin-
duestarmen. Dette Hjæne blev min-
dre og mindre, til alt laa i Skygge.
Et dybt Gul hørtes fra Sengen.
Men saa kom det straks efter lang-

somt og klart, som en Strime af
Haar:

Guds Fred er Sjælefolen, som
aldrig gaar ned.

Da hun strakte sine Hænder ud i
uærbelig Vængsel — en begyndende
Bøn, der fulgte hende ind i Sønnen
og drog med Fred gennem hendes
Drømme. —

Atter var det Søndagsfølelse der
oppe paa Hejen, paa Overgangen
mellem Grænserne.

Ja nej, Mor, du faar nok lægge
Venene mine op igen. Jeg kender
at jeg ikke er god til at komme frem
af Sengen. Men vil du sætte Dø-
ren op, før du gaar og melker, saa
jeg kan høre Sangen fra først af.
De kommer nu vel endelig denne
Hejen.

Ja, det kan du være vis paa.
Du bruer de jo altid, saafarnt her
er borti og borti.

Søstraalerne spillede allerede paa
Væggen bag hendes Hovedgærd, og
nu kom de snart saa langt, at hun
fik kende dem paa sit Legeme. Mand-
døst luttende laa hun der, mens
hun sang paa Gang hvilede: Guds
Fred er Sjælefolen, som aldrig gaar
ned.

Hys — der kom de vist!

Tonerne kom nærmere. Nu hørte
hun ogsaa Ordene:

Dejligh er Jorden,
Prægtig er Guds Himmel,
Søn er Sjæleens Pilgrimsangang.
Gennem de fagre
Riger paa Jorden
Gaar vi til Paradis med Sang!

Hun laa og saa ret frem for sig
og mærkede intet, før en Skygge
faldt fremover Døren. En ung pige
jovnaldrerede med hende selv, stod der.
Den fremmede Dine for sigende
omkring i Stuen, til de standede
ved Inger-Marias blege Ansigt —
da faldtes de med Taarer. Hun gik
til hende og tog hendes hånd og
hun den magre, blege Haand mel-
lem sine egne varme og sunde.

Jeg vidste ikke, det var saa daarl-
igt med dig — sagde hun og høj-
ede sig ned over den syge. — Ja,
jeg har saa ondt af dig, Staffers
Inger-Maria.

I hele Dag har jeg ligget og
stundet efter, at dere skulde komme
forbi, saa jeg kunde saa høre San-
gen igen. Men jeg tænkte nu slet
ikke, at du, Ragnhild, kom ind til
mig. Kan du ikke syng den, dere
sang sidste Søndag om Guds Fred
er Sjælefolen, som aldrig gaar ned.
Men da gaar kanske Følget dit fra
dig?

Nej, det gør de ikke; for jeg sagde
til dem, at jeg vilde stande lidt her
hos dig, og de lovede at vente paa
mig. Men hvis du vil, saa gaar jeg
ud, og saa synger vi allesammen
for dig lige uden for Døren.

Hele Sangen sang de. Saa kom
Ragnhild ind igen.

Guds Fred er Sjælefolen, som
aldrig gaar ned, hvilede Inger-
Maria med svag Stemme imod
hende. Ja, den, som kunde eje den
Freden, den, som kunde faa den.

Du maa bede Gud om at give dig
den, saa faar du den, saa bliver
du glad.

Tror du virkelig det? Jeg glemte
ham jo næsten, helt til jeg blev
syg, nu Fæstelaan.

Men han glemte ikke dig, og
derfor har han gjort det sig, at
du nu længe efter at komme nær
til ham. For, Inger Maria, det
kan du være vis paa, at han el-
sker dig og han længe efter at give
dig alt Liv og al Glæde.

Tror du det? Jeg har jo aldrig
været lidig imod ham. Jeg har ikke
engang været snil og god mod Mor
aldrig.

Sig det bare til ham og sig det
til din Mor ogsaa. Sig Gud alt,
selv det hemmeligste, som du ikke
er skand til at betro noget Menne-
ste. Og saa bare bede ham om at
lede dig frem til Fred — bede bent
frem om at faa Fred og Glæde.
Han ved selv, hvordan han vil give
dig den, hvorledes han vil føre dig
frem til den.

Den næste Søndag var Paaste-
dag.

Der drog ingen Flot op gennem
Kleiven den Morgen; men mange
drog ned.

For Klotterne faldte til Kirke.
Bare en kom opover. Det var
Ragnhild.

Stille kom hun ind og gik hen

til Inger-Marias Seng, hvor Mo-
deren stod i stum Smerte.

Hænderne var kolde, Kænderkæ-
tet næsten umærkeligt, men Læberne
bevægede sig:

Guds Fred er Sjælefo-
n, som aldrig gaar ned — for Jesus er
opstanden — aa Gud ste Lov! —
sagde hun, fra først af ganske sagde,
neppe hørlig, men med stigende
Stemme, til det endte i en klar Ju-
belbøne, der atter langsomt stilnede
af, blev ligesom fjernere. — Hen-
des Sjæl tog den med ind i de
evige Voliger.

Regine Brun Arctander.

Kirke og Stat i Rusland.

(Efter J. Ellis Barter i
„Nineteenth Century“.)

I følge Lærebøgerne er Rusland
et uindfriet, arveligt Monarki;
i følge Aviserne regeres det af
Embedsmænd, med hvilke der søres
utilstrækkeligt Ulysn, og som der-
for praktisk talt er uansvarlige; i
følge en stærk Bemærkning af Først
Bismarck er Rusland et Rige, der
styres af Czarens Indlinge, og det
er nødvendigt at kende disses Ka-
rakter for at studere Landets Poli-
tik. Alle tre Forklaringer indeholder
en god Del Sandhed, men de tager
ikke en meget vigtig politisk Omstæn-
dighed med i Beregningen. Hvis vi
nemlig ser under Tingenes Døer-
flade og forsøger de ydre Fremtø-
ninger lige til den Marsag, hvori
disse til spjende og sidst bunder,
vil vi finde, at det russiske Rige
er bygget paa et saa dybt, saa bredt
og saa stærkt teokratisk Grundlag,
at det maatte kan betegnes som
Teokrati (Præstedømme). Slet
Rusland er ordnet og regeret ander-
ledes end det gamle jødiske Teokrati
eller det moderne Tiber, er det rus-
siske Styre utvivlsomt teokratisk i
Praksis, hvad det saa end kan være
i Teorien. Rusland er nemlig det
enele civiliserede Land i Verden,
der regeres af en Mand, der sam-
tidig er Kæiser og Pape, som spinger
baade det verdslige og det gejst-
lige Sværd. Da denne mærkelige
og vigtigste Side ved dette Rige for
saa vidt næsten har været fuldstæn-
lig upaaagtet af Vesturopa, kan
det have sin Interesse at lafte et
Blik paa Forholdet mellem Kirke
og Stat i Rusland.

Ruslands Gyar falder sig selv:
„Samoborsjts Verovskij“, hvilket
almindelig oversættes med „Selv-
herre over alle Rusere“. Ordet
betyder en Herre, hvis Magt ikke
udledes af „Guds Raade“, men er
selvstændig, udlædt fra ham selv.
Titelen tilkommer egentlig kun Gud,
som alene udleder sin Magt fra sig
selv. At den tillægges de russiske
Csarere, er særdeles betegnende, naar
vi mindes, at det var med Overlæg,
at Peter den Store valgte den,
og at han godt kendte dens Be-
tydning.

Da han antog Titelen „Selvher-
re over alle Rusere“, mente han
ikke, at den skulde være en tom Be-
tegnelse; han kæmpede nemlig med
stor Hærdighed for at sikre sig
selv og sine Efterfølgere alle den høj-
este Magt over sit Land, men af
Magt, verdslig saa vel som aan-
delig. Paa Grund af denne ihær-
dige Bestræbelser som han naturlig-
vis snart i Strid med den russiske
Kirke.

Lige til 1702 havde den russiske
Kirke været styret af Patriarker, i
Begyndelsen af Konstantinopels, og
siden 1588 af Moskvas. Den Om-
stændighed, at Kirken havde et højt
suverænt Hoved og førte en uaf-
hengig Udørelse, var af mange
Grunde usmagelig for Peter, men
særlig, fordi den russiske Kirke til
en vis Grad hindrede hans Reform-
er ved sin stivindede og blinde
Konserverisme. Paa en Tid, da i
alle Lande Kirken førte en uafhæn-
gig Udørelse, befordrede Videnkab,
Litteratur og Kunst, fremmede Op-
lysning, havde de Rusere og med
Kraft modfattede sig vilkaarlige Her-
reres Tyranni, var den russiske
Gejstlighed blot og bar en konser-
vativ Magt, som alene beskæftigede
sig med gold Formalisme. Den rus-
siske Kirke gik helt og holdent op
i sig selv, og Moskva, som i Vest-
europa var Midtpunkt for Lærdom
og Dannelse, var i Rusland kun
stort Munkelæber, Klostrene
fulgte nemlig strengt St. Basilios

Reger, som indfærdede Munkene
til religiøse Ceremonier, Bønner og
Betragtninger. Af denne Grund-
tunde man ikke godt vente, at Udvik-
ling og Fremstrid skulde udgaa
fra disse Institutioner. Det er sandt
at det russiske Strikisprog var ble-
vet indført af Munk fra Byzans,
og at en ren kirkelig Litteratur var
sprunget frem. Imidlertid var de
gejstlige i det væsentlige fuldstændig
reaktionære. De saa i Religionen
ikke en aandelig Magt, en Kultur-
magt, men blot en Række Formler
og Ceremonier, og i Kirken tun et
Middel til at vinde Herredømmet.
Derfor anvendte den russiske Gejst-
lighed den Magt, den havde, til særlig
under svage Herreter staaelsløst
at udbrede en aandeløs Formalisme,
til at ødelægge al oprindelig Kul-
tur og al Individualisme i Rus-
land, og til lidensabelt at kæmpe
mod Tantebrøder, mod Oplysning,
mod al moderne Dannelse og mod
alt Fremstrid.

Da Peter den Store kom paa
Tronen, fandt han Folket hidet i
melanistiske Ceremonier, som med
Urette kaldtes Religion, og fandt i
Kirken et Samfund, som høerten
havde social eller moralsk Indflyd-
else paa Mærkerne, som var en
Hemsko paa Folkes Fremstrid og
en Anstødssten for hans Reformer.
Han opbød ogsaa snart, at Gejst-
ligheden og dens mest hengivne Til-
hængere var de mest afgjorte Mod-
standere af de Fremstrid, som laa
ham saa dybt paa Hjerte. I hvor
høj Grad al Kultur lige til Peters
Tid var bleven forsvundet, væsentlig
som følge af Kirken's Holdning,
kan ses af den Omstændighed, at
der henimod Aaret 1700 blot fandtes
to Præster i Rusland, en i
Moskva og en i Pjevskijstoket i
Rijef, samt det første Lykteri var
blevet aabnet i Rusland saa tid-
ligt som 1563. Dette blev dog ned-
lagt efter Ordre fra Gejstligheden,
der betragtede Lykningen som en
Djævelens Opfindelse; Bogstærkerne
Ivan Fedorof og Peter Matilaovs
maatte flygte for at undgaa For-
følgelse for Trolddom. De arabiske
Tal, som var indførte i Europa
allerede i det 12. Aarhundrede, blev
ikke anvendte i Rusland før det
17. Aarhundrede, o. s. v.

Hvor utrolig sneverhnet, stin-
lig og hidet i Formalisme den rus-
siske Gejstlighed og dens Tilhængere
stod til at være, kan ses af den Om-
stændighed, at saadanne Spørgs-
maal, som f. Eks., om „Halleluja“
skulde synges to eller tre Gange i
visse Dele af Messen, om Kristi
Navn skulde skrives „Jesus“ eller
„Iesus“, om Korset skulde have fire
eller otte Nagler, fremtaldte varige
Stridigheder indenfor den russiske
Kirke. Uretfærdigheden af Kongerod
erklærede højtideligt, at de, som
gættede Ordet „Halleluja“ blot to Gange
paa visse Punkter inden Litanien,
ville synges sig til deres egen For-
dømmelse. Og et heromt Kirkeconcil
satte rene Smaating, som Fingernes
Stilling, naar man gjorde Korsets
Tegn, i Klasse med Kætter, ved at
lyse i Kirken's Band alle dem, som
i flige ubetydelige ydre Former op-
traadte paa en mod Konciliet's Be-
stemmelse stridende Maade.

Peter den Store tvang sine Un-
derfaatter til at antage europaisk
Dragt og rage deres svære Slæg af
den Forhødsregel, som ved første
Ojeblik næsten kunde synes alt for
intelligende til at fortjene Opmærk-
somhed. Men disse Bestemmelser
fremtaldte Stræt hos alle ortodokse
Kristne i Rusland. En af Moskvas
Patriarker spurgte med Frygt:
„Hvor vil de, som rager deres Ha-
ger, staa paa Dommens Dag? Vil
de staa blandt de reiserdige, som
er prøvede med Slæg, eller blandt
de slagte Kætter? For den Tids
Rusere syntes Besiddelsen af Slæg,
saa utroligt det end lyder, at være
en absolut nødvendig Betingelse for
Frelse, og alvorslige Opstande frem-
taldtes af samvittighedsfulde orto-
dokse troende, som hellere vilde ofre
deres Liv end deres Slæg.“

For Spørgsmaalet, om to eller
tre Fingere skulde anvendes, naar
man gjorde Korsets Tegn, eller om
en god Kristen kunde rage sit Slæg
af, maatte utallige Rusere lide
Marthyrdomen under Peter den Stors
Regering.

Medens Ivan den Strækfælges
usfælgelige Gurfombød næppe havde
fremkaldt Modstand fra Præsle-
bets Side, førte Peters Oplysnings-

reformer til utallige Sammenføer-
elser og til flere Udbrud af aa-
bent Oprør. Disse Udbrud havde
dels deres Grund i det ensidige Bi-
gotteri, hvori Gejstligheden var
Støtd, og som gennemspredte Kir-
ten og Folket, dels udsprang de af
den Omstændighed, at Gejstligheden
saa sig tvunget i sine gamle Forret-
tigheder, og i sin verdslige Magt
ved Indførelsen af fremmede Kul-
tur. Derfor blev den europaiske Ci-
vilisation højtidelig banlyst af Gejst-
ligheden og erklæret for at staa i
Strid med Ortodoksien og Kristen-
dommen. I Birteligheden blev Peter
den Store fremstillet for sine for-
vildede Underfaatter som den per-
sonificerede Antikrist. Uretfærdig
Javortil var, samt Ven af Peter,
en af den Tids betydeligste re-
aktionære Ledere.

Paa Grund af Gejstligheden's
tyste Uvidenhed og den Lidensabe-
lighed, hvormed den modfattede sig
ikke blot hans Reformer, men ogsaa
mod ham til aabent Oprør, beslut-
tede Peter at ødelægge fuldstændig
al den Magt, Gejstligheden besad,
og gøre sig til den russiske Kirkes
Herre og Hoved. Med dette Maal
for Øje forbød han i 1700 Vag af
en ny Patriark; da Kirken havde
været uden Overhoved i 20 Aar,
affattede han i 1721 Patriarkaet
ganske og forandrede helt fra Grun-
den af Kirken's Forfatning og dens
Bæsen ved sine gejstlige Bestem-
melser. Hovedforandringen af 1721
bestod i, at Kirken's Styre ikke læn-
ger blev betroet til en enkelt Mand,
og en Præst, men blev lagt i Hæn-
derne paa et Raad af kirkelige Em-
bedsmænd, den hellige Synode, ud-
nævnt af Czaren.

Ved første Ojeblik synes den hel-
lige Synode at være et stærkt, uaf-
hengigt Kirkeraad, som fuldt ud
repræsenterer Kirken's store Sam-
fund og derfor kan ventes at sikre
Kirken i Kirken's Interesse. For den
tilfældige Jagttager ser det ud, som
om denne Ordning stifter Ledelsen
af Kirken ved Kirken og for Kir-
ten. Imidlertid fores Formandskabet
i den hellige Synode af en kejserlig
Embedsmænd, ikke nødvendigvis en
en Præst, som i følge Peter den
Store skulde være „en modig Mand,
og, om muligt, Soldat“, for at han
kunde være i Stand til at holde
streng Tugt blandt Gejstligheden, re-
gere den med Jernhaand, og, om
nødvendigt, med Magt tvinge den
til Blind Lydighed mod Czaren.

Brev Protarasof, den hellige Syno-
des Proturur under Gyar Nikolai
den Første, var en Husaroberst. Sy-
nodens sidste Proturur var Pobjedon-
ostsef, som med sjelden Dygtighed
og Held havde beklædt denne Stil-
ling siden 1880. Han var ikke ud-
gaaet fra Kirken, men var en drevet
Jurist, der som Universitetslærer i
Civilretten havde lagt stor Stærk-
sindehed for Dagen, og i forskellige
officielle Stillinger vist hengivenhed
for Regeringen samt en stram Kon-
servatisme.

Antallet af den hellige Synodes
Medlemmer er ikke bestemt. Der er
faste og midlertidige Medlemmer,
og Kirken's høje Embedsmænd kan
med stort Varsel opfordres til at ind-
finde sig for at være med til at
træffe en Afgørelse paa et eller an-
det Punkt. Paa Grund af denne
Raabets ubøjse og tilfældige Sam-
menfættning og den Maade, hvorpaa
den geistlige Proturur udøver sin
Mandighed over dets Medlemmer,
er det i Birteligheden ikke den hel-
lige Synode, som styret. Den tjener
blot som en ydre Udlysning, og
dens Hovedpligter er høst at un-
derskrive de Afgørelser, som fore-
lægges den af dens officielle Hoved,
og at give disse Afgørelser Ud-
sendet af at være opnaede af Kir-
ten og i Kirken's Interesse.

Paa Grund af denne i høj Grad
vilkaarlige Sammenfættning, der
altid kan forandres efter Godtykke,
saaledes som det passer for Rege-
ringen, repræsenteret ved den kejser-
lige Proturur, og som følge af den
Magt, der udøves over dette Raad
af dets faste, officielle Chef, som
repræsenterer Czaren, er det klart,
at den hellige Synodes kirkelige Me-
lemmer høerten repræsenterer Kir-
ten eller styret den. Praktisk talt har
de slet ingen Magt, men de kan ikke
en Gang øde Tryk paa Regeringen,
eller i Formen fremsætte deres An-
førelser, medmindre disse billiges
den Mand, som er bleven udnævnt

i det særlige Ojemed at holde Præ-
stene i Tømme. Derfor fører det
russiske Kirkesamfund ingen uaf-
hengig Udørelse, og har selv ingen
Repræsentanter. Det har blot at
følge de Retninger, som anvises det
af Regeringen, og en Strid mel-
lem Kirke og Statschef er lige saa
utænkelig i Rusland, som f. Eks.
en Strid vilde være mellem Papi-
stik og Regeringen i England.

ret betragtet, er nemlig den russiske
Kirke et blot og borti Regerings-
departement.

Da Kirken er berøvet af uafhæn-
gig Birtfombød og al uafhængig
Tænkning, af Mangel paa en re-
præsenterativ Centralmyndighed, kan
Kirken som Helhed ingen Modstand
gøre mod Regeringen. Men Gejst-
ligheden kan naturligvis formulere
Ønsker, som er usmagelige for Rege-
ringen, arbejde for Reformen, føre
Ordet for en uafhængig Politit,
eller endog modfætte sig Regeringen
gennem sine Biskopper, ligesom der
i de russiske Provinser kan dannes
Midtpunkter for gejstlig Uafhængig-
hed og Misnøje. Imidlertid er og
saa Biskopperne bleome fuldstændig
magtesløse overfor Regeringen, og
de har lært at betragte sig som høje
Statsembedsmænd, der udnævnes,
fjernes straffes eller afsættes af Rege-
ringen, og ikke i nogen Henseende
maa have eller ytre deres egen Men-
ning. Desuden kan de ikke med god
Samvittighed foretage noget, som
muligvis vilde stride mod Czarens
og hans Ministres Bije eller Dnste,
med mindre de er forberede paa at
bryde den højtidelige Ed, de
maa aflægge ved Embedets Tiltræ-
delse. Ved denne Ed forsværger de
højtideligt al uafhængig Tænkning,
og Birtfombød, og lover derimod
ubetinget at vilde adlyde Selvher-
seren over alle Rusere og hans
Regering.

(Sluttet.)

Citus, En Korsets Fælde.

En Fortælling fra Kristi Tid
af J. M. Kingsley, 295 Sider, indb.
Sjirtingsbind, Pris 70c. Denne
Bog er særlig anbefalet af flere af
port Samfunds Præster, deriblandt
Pastor Harald Jensen, vor Uaag
Missionær.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Neb.

Standinavisk Røgebog.

Det maa ikke glemmes at vi sæl-
ger en god Røgebog, udarbejdet for
Scandinavisk Husholdning i America.
Den er meget praktisk og nok værd
at eje. Man kan vel nok saa Mad
tre Gange om Dagen uden en Røge-
bog; men Maden kunde maatte blive
lidt borte ved Hjælp af den. Det
var nok værd at prøve.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Neb.

Salmebøger.

Følgende Numre anbefales særligt
som baade billige og solide, smulle
og smagfulde.

Nr. 49. Denne Salmebog er lig
Nr. 29 i Udstyr, og Bindet ligner
de andre, men den har begge Til-
læg, ialt 992 Salmer, samt Koi-
letter, Epistler og Evangelier
(begge Testrækker). Den koster
\$1.70.

Nr. 29. Samme Salmebog som
Nr. 9, men med Kollecter, Epist-
ler og Evangelier, begge Testræk-
ter. Denne er den almindelig
brugte Udgave. Prisen er som
færdanlig \$1.60.

Nr. 31. Den Salmebog har i
længere Tid været udsolgt, men nu
har vi et godt Oplag. Den er
lig Nr. 29, men i Gedestindsbind
(Morokko) og er ærlig værd de
20c mere. Den koster \$1.80.
Dette er en særdeles stærk, hold-
bar Salmebog.

Nr. 9. Salmebogen med eet Til-
læg, uden Kollecter, Epistler og
Evangelier, med Gudstnit, efter-
lynet Kællebindsbind, med Kors,
Harpe og Linie i Gulb paa Vin-
det. Smudsomslag og Foderal.
Meget tynd og passende Format.
Pris \$1.60.

Navn paatræffes i ægte Gulb for
10c ekstra. Andre tager ellers 15c.

DANISH PUBL. HOUSE,
BLAIR, NEBR.